

vittighed, sin Sanddruhed og myntede den ud i tusinde Smaaløgne. Forfatterinder som Baldamer var nu engang „uudviklede“ Børn, der maatte trøstes og beroliges selv ved Hjælp af en lille Usandhed. Er de danske Forfatterinder hildede i et Selvbedrag, saa bærer den gammeldags Kritik Ansvarret.

Hvad der imidlertid slaar os Kvinder, det er det utrolige, at høj Kirkelig Reaktion uden Betænkning slutter Forbund med den atheistriske Radikalisme, saa snart det gjælder at vise Kvinden sin Ringeagt.

Den „antediluvianske“ Høflighed anstaar ikke Dronning Margrethes Landsmænd. Det er en Mode fra Frankrig, der klæder dem ilde. En af Guy de Maupassants Oberster erklærer, at for Kvinden kan Franskmanden gjøre alt, selv det umulige. Han vil kun være skabt for at bære hende paa Hænderne som hendes Tjener.

Det ridderlige Frankrig, hvor den katholske Mariatilbedelse hylder Kurtisanen og — Moderen, medens Moderen, der har skjænket Frankrigs Sønner Livet med Fare for sit eget Liv, ved Lovens Hjælp stilles lige med Børn og Idioter. I denne højst tvivlsomme Moderdyrkelse gaar Vesten og Østen, Muhamed saa vel som Apostelen, op i en højere Enhed. „Ved Børnefødsel skal hun blive salig!“

Gøthe var en Erotiker, og den Slags Mænd har aldrig i Kvinden set andet end en Odalisk.

Vor Tids Erotikere er nu formelig faldne i Staver over deres sønlige Følelser. Og denne „la mère“ gjøres til Gjenstand for Spot! Denne Moder, hvem en Søn siges at skyldte alt, hvad der i hans senere Liv er værd at nævne! Kun begavet med Følelsens Instinkt, med en „Maskines Nøjagtighed“, regnes hun ikke en Gang for at være et tænkende Menneske. Fremtidskvinden ønsker intet hellere, end at denne forløjede Moderforherligelse maa forsvinde som en Øienforblændelse. Hun afskyr denne overnaturlige Glorie og ønsker helst at være paa den jævne Jord, at betragtes og behandles som et Menneske uden Englevinger, der ikke smigres, men siges Sandheden. Hun giver Afkald paa den Heltinderolle, Drachmann falder i Henrykkelse over, paa det Omraade, hvor hun har Tilladelse „til at virke efter sin Bestemmelse“, og hun, den „uudviklede, ufuldkomne“ virkelig kan udfolde det fuldkomne Heltomod: „uden For-